

Het Rommeltje, een offerveentje

Ingrid van der Velde

Inleiding

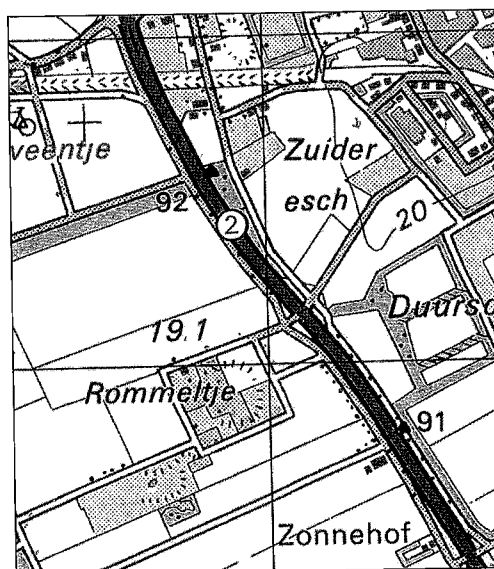
Als je op oude landkaarten kijkt, zie je aan de zuidoostkant van Gieten in het heidegebied een plek die duidt op de aanwezigheid van een vennetje. Ook nu, midden tussen de - inmiddels - landbouwgronden zie je op de topografische kaarten en vooral ook in het echt, niet ver ten oosten van de N34 een met bomen begroeid gebied, dat bij nader inzien een nagenoeg dichtgegroeid ven blijkt te zijn. Een zandweg leidt er naar toe en vervolgens grotendeels er omheen richting Staatsbos. Aan de noordrand staat een boerderijtje met een enorme lindeboom ervoor en een groot hek er omheen. Het geheel nodigt uit tot nader onderzoek.

Pingoruïnes

Gieten is, net als veel andere plaatsen in Drenthe, omgeven door tal van veentjes. Dit zijn in veel gevallen pingoruïnes die zijn ontstaan tijdens de laatste ijstijd, het Weichselien die duurde van 115.000 tot 10.000 jaar geleden. Pingo's komen in Nederland voor vanaf 13.000 jaar geleden, dus in de laatste fase van de ijstijd, toen het extreem koud was in ons land.

Pingoruïnes zijn overblijfselen van een pingo. Een pingo is een heuvel die is ontstaan doordat een ondergrondse ijslens de bodem heeft opgedrukt. Tijdens de laatste ijstijd was het zo koud dat de bovenste laag van de ondergrond permanent was bevroren (permafrost). De bodem was tenminste twintig meter en plaatselijk tot wel vijftig meter diep bevroren. Onder deze bevroren bodem bevond zich grondwater. Op plaatsen waar door de druk scheuren in de permafrost ontstonden, welde het

grondwater omhoog. Zodra het in de zone met permafrost kwam, bevroor het. Hierdoor ontstond een ondergrondse ijslens, die door de aanvoer van nieuw grondwater bleef groeien. De grond boven de ijslens

Kaartje waarop links in het midden het Rommeltje is te zien. Nr 2 is de N34. Uit: Grote topografische Atlas van Nederland, 2 Noord-Nederland, uitgave 1987. Opnamen tussen 1972 en 1986.

werd steeds verder omhooggeduwd. Zo vormde zich aan de onderkant een ringvormige aarden wal, de zogenaamde randwal. Toen al het ijs was gesmolten, bleef er een ringvormige krater over die zich vulde met smeltwater: een pingoruïne.

Vanaf het begin van het Holoceen, zo'n 11.000 jaar geleden, nam de temperatuur sterk toe. In het pingomeertje gingen planten groeien. Afgestorven planten verrotten niet, maar stapelden zich op tot veen. Geleidelijk raakte de pingoruïne opgevuld met veen. In het landschap waren nu alleen nog de ringvormige aarden wallen herkenbaar. In de 19de en 20ste eeuw werden de pingoruïnes uitgeveend voor de winning van turf. Na het uitvenen vulde de pingoruïne zich met regenwater, waardoor de ronde pingomeertjes weer herkenbaar werden in het landschap. Door vergraving, ontginning en verbeterde afwatering zijn er inmiddels veel verdwenen.

In Nederland vinden we pingoruïnes voorname-lijk in het noorden en het oosten van het land.

Offerveentjes

Een bijzondere categorie binnen dit archeologisch erfgoed van Drenthe zijn de offerveentjes. Ze zijn ook buitengewoon zeldzaam in Nederland. Bij offerveentjes gaat het om veentjes waarin in het verre verleden voorwerpen zijn gedepon- neerd. Ze liggen vaak in de nabijheid van prehistorische vestigingsplaatsen en speelden een belangrijke rol in het religieuze leven van de prehistorische Drenten. Het waren de plaatsen waar men contact zocht met de bovennatuurlijke wereld, de plaatsen ook waar men tastbare offers achterliet voor diezelfde machten. De offers die we kennen, zijn onder andere stenen en bronzen bijlen, houten bakken, potten met voedsel,

runderhoorns en mantelspelden. Zelfs mensen werden geofferd, zoals het paar van Weerdinge en het meisje van Yde, die te zien zijn in het Drents Museum. De voorwerpen van organisch materiaal - hout, hoorn, bot, textiel, leer - zijn vaak goed bewaard gebleven dankzij de conserverende werking van het veen.

Offerveentjes bij Gieten

In de nabijheid van Gieten liggen twee van die zeldzame offerveentjes: het Gietsenveentje en het Rommeltje. In het Gietsenveentje, dat ligt in de zuidoost hoek van de grote rotonde bij Gieten, is onderzoek gedaan waarbij interessante vondsten zijn gedaan van met name de plantengroei in een ver verleden. Overige vondsten zijn er niet gedaan. Het onderzoek werd sterk bemoeilijkt door de grote hoeveelheden puin en ander afval die er zijn gestort. In het Rommeltje en in de nabijheid ervan zijn tijdens veenafravingen en later onderzoek interessante vondsten gedaan die wijzen op menselijke activiteit in de prehistorie.

Vondsten

Locaties in de nabijheid van pingoruïnes zijn in het verre verleden aantrekkelijke vestigingslocaties geweest voor jagers en verzamelaars. In de pingo-ruïnes kunnen in veenlagen offervondsten worden aangetroffen en ook in de nabijheid van veentjes kunnen vondsten die duiden op vestiging worden aangetroffen. Beide situaties zijn van toepassing op het Rommeltje.

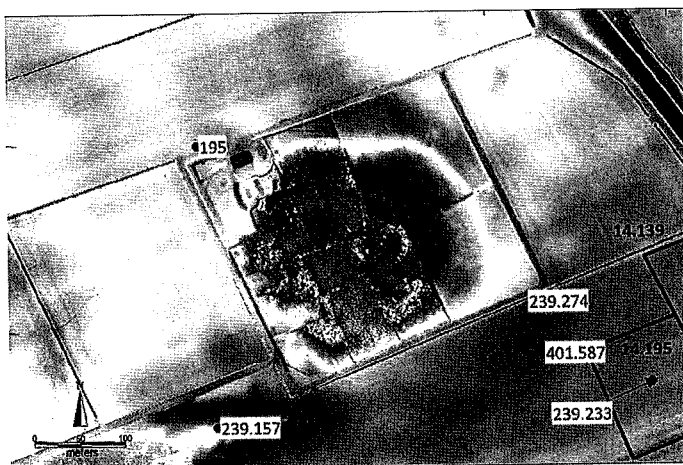
In de negentiende eeuw zijn er bij afgraving van veen in het Rommeltje vondsten gedaan, die de aanduiding van offerveentje legitimeren. Uit het Rommeltje zijn fragmenten van een houten bak en iets dat op een kano lijkt geborgen, respectievelijk uit de vroege bronstijd (ca. 2000 v. Chr.) en de

Romeinse tijd (in Noord Nederland rond het begin van de jaartelling tot ca. 500 na Chr).

In de jaren zeventig van de vorige eeuw zijn nabij het Rommeltje de volgende archeologische vondsten gedaan. Direct ten noordwesten (vondst 195) is een werktuig uit het mesolithicum (direct na de laatste ijstijd, ca. 10.000 jaar geleden) aangetroffen. Driehonderd meter ten zuiden van het Rommeltje zijn vondsten gedaan uit het mesolithicum (waarneming 239157), maar ook uit het neolithicum (ca 8000 jaar geleden) (waarnemingen 239274 en 239233) en een vondst (waarneming 401587) uit de late bronstijd, ca 1000 jaar geleden. Op vijfhonderd meter ten zuidoosten van het Rommeltje, niet ver van de boerderij van R. Kunst, liggen twee terreinen die zijn opgenomen op de archeologische monumentkaart. Terrein 14139 toont sporen van bewoning uit het midden- en laat-neolithicum, ca. 3000 voor Chr. Er zijn onder andere een trechterbeker en een klokbeker gevonden. In 1972 werden hier ook al vuurstenen werktuigen en aardewerk uit deze perioden gevonden. Het terrein met nummer 14195 betreft een gebied met daarin sporen van bewoning uit de Trechterbekercultuur, ca. 3000 v. Chr. en de bronstijd, ca. 2000 voor Chr.). In 1979 werd hier aardewerk van de Trechterbekercultuur gevonden en vuurstenen werktuigen uit de Bronstijd (onder andere een sikkel).

Het Rommeltje

Het Rommeltje is een vierhoekig gebied van ca. 4,5 hectare groot en ligt aan de zuidoostzijde van Gieten. Het is te bereiken via de Gieterveldweg, die parallel loopt aan de westzijde van de N34, waarna een zandpad naar de exacte locatie leidt. Voor de aanleg van de N34 was het zandpad een zijweg van de Kalkamperweg. Het pad liep destijds

helemaal om het Rommeltje heen.

Waar de naam het Rommeltje, vroeger ook wel Rommeltje, Rommel of 't Rommeltje genoemd, vandaan komt, is niet duidelijk. De naam komt in ieder geval niet van de activiteiten van vuilnisman Jan (beter bekend als Tom) Lanting die rond en - met zijn zonen na- WOII het vuil dat hij als particuliere vuilophaaldienst in het dorp ophaalde, op zijn perceel in het Rommeltje dumpte. De naam bestaat namelijk al in 1853, toen door middel van een advertentie in de krant een deel van het Rommeltje te koop werd aangeboden.

*ArGeoBoor
rapport 1375
auteur: L.C.
Nijdam*

GIETEN.

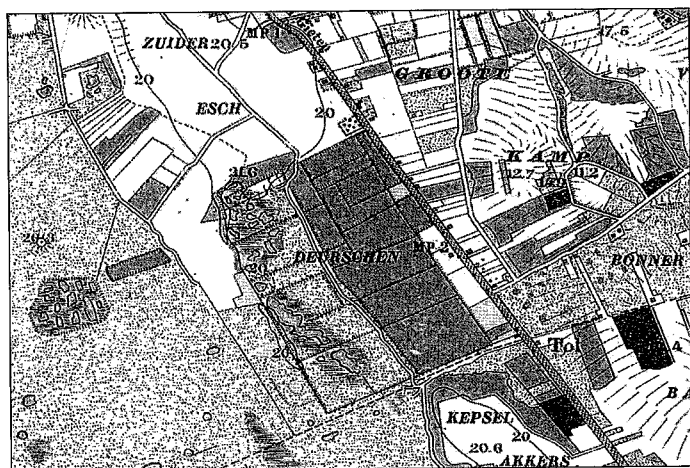
G. TEN RAA, notaris te Gieten, zal op a.s. **Vrijdag 18 November 1892**, des avonds om 6 uur, in het »HOTEL BRAAMS» te Gieten ten verzoeken van den heer HARM HOUWING te Gieten publiek verkoopen:

Een Boerenbehuizinge

met SCHUUR, ERF en TUIN, staande en gelegen op een der mooiste standten te Gieten, benevens diverse LANDERIJEN, gelegen te Gieten, als: Koebroek, Bonnerkamp, Glazemaker, Hondsrugakker, Krispijn, Kruisakker, Kalkamp, Bijsterveld, HEIDE, Westerlanden, Zuid-Eschblok; Rommeltje en 2 1/2 vorrel WAARWAARDEEL in de markte van Gieten.

Nieuwe
Veendammer
Courant,
12-11-1892.

Kaartje waarop links in het midden het Rommeltje is te zien. Uit: Grote Historische topografische Atlas, uitgave ca 1900

Het Rommeltje kende vroeger al veel eigenaren en tegenwoordig ook; het bestaat uit 13 kadastrale percelen. Bekende Gieter namen als Vos, Woltman, Lanting, Houwing, Meertens, Schuiling en Braam waren korter of langer eigenaar. Ook staat er een woning op het Rommeltje, een -inmiddels verbouwd- boerderijtje uit de jaren twintig van de vorige eeuw. Dit boerderijtje is gebouwd op de in de prehistorie opgestuwde rand van de pingoruïne.

Het Rommeltje bestaat uit een veentje met daaromheen opschot van vooral elzen en berkenboompjes en het boerderijtje staat op een vrij groot huisperceel, dat als tuin is ingericht. Voorheen bestond een deel van het gebied uit heide, maar dit is door de bomen overwoekerd. Aan de westzijde ligt een perceel groenland dat langzaam overgaat in veen. Het overige land in de nabije omgeving is bouwland. Vóór 1900 bestond het hele gebied, dat toen werd aangeduid met Het Veld, uit heide. Eind 1800 is een begin gemaakt met de ontginning ervan.

Het Rommeltje in de negentiende en twintigste eeuw

Het Rommeltje is dus al een heel oud ven, een pingoruïne uit de ijstijd, waarin zich

veen heeft ontwikkeld. Zoals eigenlijk in alle vennetjes in Drenthe, werd in de negentiende eeuw en waarschijnlijk ook wel eerder, ook in het Rommeltje turf gewonnen. Harm Esschendal vertelt daarover in *Ons Erfdeel* van februari 1997: 't Was in de oorlog, mijn vader Lammert Esschendal was aan het zuden (zoden) steken in het Rommeltje. Die werden gebruikt in de kachels; daarin kon van alles worden opgebrand. In het Rommeltje zit meest hoogveen, hoewel er ook nog wel zwartveen voor baggel en persturf zit.' In krantenberichten uit die tijd wordt regelmatig een stukje veen voor de winning van turf te koop aangeboden. Tijdens veenafravingen in het Rommeltje zijn enkele archeologische vondsten gedaan. Het Gietener Veld of Het Veld, was tot het begin van de 20ste eeuw heide. Dit heidegebied, aan de westzijde van Gieten ongeveer 700 hectare, strekte zich uit tot het Rolderveld en was in het bezit van de Marke. In het begin van de twintigste eeuw is de ontginning ter hand genomen en werd van de heide bouwland gemaakt. De familie Udem, die in 1904 in Gieten de exportslachterij W. Udem en Zn. oprichtte, en met name Waldrik sr. (1858-1931) en zijn oudste zoon Jan (1882-1941), hebben daar begin 1900 een belangrijke rol in gespeeld. Zij kochten percelen heide op om te ontginnen. Een slachterij was toentertijd vooral seizoensarbeid. Wanneer het in de fabriek de stille tijd was, omdat er weinig slachtvarkens werden aangevoerd, werden de arbeiders, vooral die Udem in de slappe tijd niet wilde ontslaan, naar Het Veld gestuurd om daar de heide te ontginnen. Het ontgonnen gebied werd daarna vruchtbaar gemaakt met slachtafval en bloedmeel uit de slachterij. Bé Hoiting kan zich herinneren dat met het ploegen van land varkenshaar boven kwam en ook was er een gebied waar onbruikbaar slachtafval werd begraven. Dat

werd het longenkerkhof genoemd. "Het veerde als je er op sprong," aldus Hoiting. Het Rommeltje werd ook als stortplaats gebruikt. Vuilnisdienst Tom Lanting bracht er het huisvuil naar toe.

Jannie Geerts-Meertens, die opgegroeide aan de (Verlengde) Asserstraat en als kind de aantrekkingskracht van 'sneupen' op het Rommeltje niet kon weerstaan, vond er eens geraniums tussen het vuil die nog best een tweede leven aan konden. Ze kocht een bloempot bij Hillechien Oosting aan de Schoolstraat en had hiermee een mooi cadeautje voor haar moeder voor moederdag.

Eigenaren

Het Rommeltje heeft veel eigenaren gekend, en nog, het perceel van 4,5 hectare (het weiland tussen de Gieterveldweg en het Rommeltje niet meegerekend) bestaat uit dertien kadastrale percelen. Het kleinste is 1.080 m² en het grootste ruim 1 hectare. Het huisperceel is een kleine hectare groot. De overige tien percelen meten tezamen dus zo'n 1,5 hectare. Mogelijk zijn de kleine perceeltjes ontstaan ten tijde van de turfwinning in de 19de en begin 20ste eeuw die kleinschalig in het veentje plaats had. Aan de oostzijde van het Rommeltje ligt een perceel groenland van ruim 3 hectare. Een klein deel daarvan gaat over in het ven.

In de jaren zeventig van de vorige eeuw vond op grote schaal ruilverkaveling plaats. Delen van het Rommeltje zijn toen in eigendom gekomen van Staatsbosbeheer. In die tijd was er sprake van een bijzondere flora. Staatsbosbeheer stelde vast dat er orchideeën groeiden die nergens anders voorkwamen. Deze constatering was mede debet aan een conflict in 1986 tussen verschillende belangenpartijen; enerzijds motorcrossers voor wie een parcours door of langs het Rommeltje was uitgezet en

anderzijds natuurliefhebbers en de bewoners van het boerderijtje die daardoor een ernstige verstoring van de flora en fauna en de rust vreesden. Het parcours is uiteindelijk wel verlegd, volgens de krant vanwege het belang van de bewoners. Saillant detail is dat de boswachter zich heftig roerde in deze discussie en zich - verrassend - geheel aan de kant van de motorrijders schaarde.

Ingezonden stuk in het Nieuwsblad van het Noorden op 10 oktober 1986

'Rommeltje'

Het Rommeltje' is de naam van een stuk natuurgebied bij Gieten. Op zondag 5 oktober 1986 organiseerde de Motorclub Gieten een zogenaamde 'off-the road' tocht, die onder meer door dit gebied liep. Een aantal mensen heeft geprobeerd dit te verhinderen door een weg te blokkeren met wat bomen.

Wat mij verbaast, is dat in de hele verslaggeving geen letter gewijd wordt aan 'Het Rommeltje' zelf. Het is een gebied met natuurhistorische waarde. Er staan plantjes die op nog maar een paar plaatsen in Nederland voorkomen. Enkele daarvan zijn: drie soorten wilde orchideeën en wolverlei, vetblad en zonnedaauw.

Motorclubsecretaris Hollander gelooft toch zelf niet dat hij met een hele ploeg alles weer in het oude terug kan brengen c.q. op langer termijn de gevolgen kan overzien? Dat hij en ook sportverslaggever Peter Homan blijkbaar meer geïnteresseerd zijn in motorsport (geweld) blijkt wel uit hun benadering van het hele gebeuren. We mogen blij zijn dat niet deze mensen beslissen over dit zeldzame gebied. Hopelijk hebben de verantwoordelijke instanties in het vervolg meer lef dit 'off-the-road' geweld niet nog eens door dit gebied te laten rijden. Ik heb dit stukeje gebied lief, zoals de nieuw geborene zijn moeders hartklop lief heeft.

Annen, Klaas v.d. Heide

Ook in deze tijd raakten de toenmalige bewoner Abel Kuizenga van het boerderijtje op het Rommeltje in conflict met de gemeente Gieten. Inzet was het onderhoud van het zandpad naar de woning, omdat de kadaverafvoer die was verzocht een dood schaap op te halen, de berijdbaarheid van het pad onvoldoende vond. Uiteindelijk haalde de gemeente bakzeil en verbeterde de toegangsweg. Het conflict eindigde vervolgens met het deponeren van het dode schaap in de hal van het gemeentehuis, welke gebeurtenis de krant haalde.

Het Rommeltje is nu, behoudens het genoemde weiland en het huisperceel, geheel in bezit genomen door de natuur en dan met name door ongecontroleerde groei van vooral elzen en berken. Heide is er niet meer te bekennen.

Wonen op het Rommeltje

In de jaren twintig werd er een boerderijtje gebouwd aan de noordkant van het Rommeltje, op de rand van de pingoruïne. Waarom daar, op zo'n afgelegen plek is de vraag, waarop het antwoord toch niet heel ingewikkeld blijkt. Het boerderijtje is gebouwd rond 1925 door Jan Scholtmeijer. Jan Scholtmeijer, die boerenknecht was en op de dorsmachine van de coöperatie werkte, was gehuwd met Geertje van der Spoel, woonde aan de Bokkemonnd, nu Zijtak en ze hadden vijf kinderen. Er was nogal wat leeftijdsverschil tussen de kinderen, de jongste was een jaar of drie toen de oudste, in de twintig, in het huwelijk trad. Het jonge echtpaar bleef wonen aan de Bokkemonnd en vader Scholtmeijer bouwde een boerderijtje op een perceel dat hij in eigendom had, op het Rommeltje; dat was prijstechnisch gunstig. De bouw kostte f. 6.000,00. Er liep een zandpad vanaf de Kalkamperweg naar het Rommeltje door

het midden van het perceel groenland dat er aan de oostzijde voor ligt. Omdat dat voor wandelaars en fietsers die richting Gieten het boerderijtje als vertrekpunt of bestemming hadden, nogal om was, liep er ook een smal paadje rechtstreeks naar de Kalkamperweg. Dit was overeengekomen met Jans Huting, de eigenaar van het bouwperceel aan de Gietense kant. Het boerderijtje, waar drie lindenbomen voor waren geplant, was eenvoudig; het bestond uit een voorkamer, een achterkamer, een pompstraat, een diepe kelder, een zolder en het achterhuis, de deel. De deel was voor het vee - dat bestond uit een enkel schaap, een geit en kippen - en de handwerktuigen om de grote tuin waarin ook aardappels en bieten werden verbouwd, te bewerken. En de ton was achter op de deel. Er was een put, geen waterleiding, ook geen elektriciteit, het huis werd verlicht met petroleumlampen. Het leven op het Rommeltje was zo als het was, er was geen beleving van ver of dichtbij. De kinderen liepen over het zandpad en de vlintenstraat (de Zuidescher middenweg) naar de school aan de Schoolstraat. Behalve als er onderweg ergens een conflict was, kozen ze een andere route! Dat zal ieder wel bekend voorkomen. Soms was er een verzetje in het Rommeltje, bijvoorbeeld als de stropers die in de buurt actief waren, kwamen schuilen voor zomers onweer. Dat was gezellig, vooral als Jan Bos kwam, want die kon mooie verhalen vertellen. Ook de ontginning van de heidevelden in de jaren dertig door de Dienst Uitvoerende Werken boden levendigheid in de nabijheid. De directe omgeving van het Rommeltje, vroeger één groot heideveld, was al aan het einde van de negentiende eeuw en in het begin van de twintigste eeuw ontgonnen. In de jaren dertig werd de heide aan de westelijke kant ontgonnen en met dennen-

bomen aangeplant. Dit was de aanleg van de staatsbossen als werkverschaffingsproject in de crisisjaren.

In het begin van de vorige eeuw hadden de straten soms namen en soms werden ze met letters aangeduid. Gieten kende in die tijd beide aanduidingen. Het adres van het boerderijtje op het Rommeltje was destijds A 28. Eind jaren veertig werd het adres Kalkamperweg 14. De Kalkamperweg, nu ook al voor een groot deel verleden tijd, omdat de naam is gewijzigd in Oelenboom, was een zijweg van de Asserstraat. De nummering tot nr. 10 was in Gieten algemeen bekend. Daar was namelijk de boerderij van B. Hoiting met daarbij de boerencamping 'Op 't Kalkamp'. Als de woning op het Rommeltje huisnummer 14 had, waar was dan nummer 12? Jan Scholtmeijer jr. weet dat er in zijn jeugd nog een woning stond op de hoek van de Kalkamperweg met het paadje naar het Rommeltje. Dat was het huisje van Lammert Esschendal. Het was een armoedig huisje, waar het gezin met zeven kinderen leefde. De achterwand van het huisje bestond uit heideplaggen. Op topografische kaarten tot circa 1960 is nog te zien dat het huisje er stond.

Sinds 1 april 1980 is het adres van het boerderijtje op het Rommeltje Gieterveldweg 6. Tot de jaren tachtig van de vorige eeuw was er nog een oversteek van de Kalkamperweg naar het Rommeltje over de N34 die tussen Gasselte en Gieten in 1961 werd geopend. De toenemende verkeersintensiteit maakte deze situatie onveilig, de oversteek werd gesloten. De Gieterveldweg is aangelegd als westelijke parallelweg van de N34. De Kalkamperweg vervulde deze functie aan de oostzijde tot 2010 toen de oversteek naar Eext naar het zuiden werd verlegd en de Kalkamperweg opslokte.

Jan Scholtmeijer jr. verliet het ouderlijk huis

nog net voor de oorlog toen hij in militaire dienst moest. Jan Scholtmeijer sr. heeft het boerderijtje op het Rommeltje eind jaren veertig verkocht aan Roelof Smeenge. Zijn vrouw was al in 1942 overleden, de kinderen waren volwassen en toen werd het wel wat eenzaam zo buiten het dorp. Roelof Smeenge verkocht het huis in 1950 aan de fam. Wiebenga. Tewes Wiebenga, de grootvader van Baïke van der Maas-Klingenberg (van Primera Klingenberg), woonde in Rottum in Noord-Groningen. Hij was daar bakker. Hij had last van chronische bronchitis. De huisarts adviseerde hem daarom in een bosrijke omgeving te gaan wonen. Toen er in Rottum ook nog een coöperatieve bakkerij werd opgericht, volgde hij het advies van de huisarts op en kwam terecht in Gieten waar hij, na een korte periode op het adres Eexterweg 25 te hebben gewoond, het boerderijtje op het Rommeltje kocht. Hij gaf het huis de naam 'Onder de linden', vanwege de inmiddels fraai uitgegroeide lindenbomen. In de tuin achter het huis was een visvijver, waar veel vis werd gevangen. Tewes Wiebenga werkte overigens bij Udem in de rokerij. Wiebenga verkocht het huis in 1958 en verkaste naar de Zuid-Es. Aan wie het boerderijtje op het Rommeltje toen werd verkocht, is niet te traceren, wel dat in 1961 de toenmalige eigenaar dr. ir. J.C. Lindenberg uit Katwijk een aanvraag tot verbouwing bij de gemeente indiende. De verbouwing was begroot op f. 8500,00 en hield onder meer in dat er een aansluiting op de drinkwaterleiding werd aangelegd en een septictank voor het privaat. Ook werd de zijbaander vervangen door een raampartij, evenals de achterdeur en er werd een trap naar boven aangelegd. Het is niet bekend of Lindenberg het huis permanent bewoonde of als vakantiehuis gebruikte.

De grote lindeboom bij de woning op Gieterveldweg 6 (juli 2017)

Het verloskundigenechtpaar Simons, dat ook nu nog in Gieten woont, heeft het Rommeltje eind jaren tachtig van de vorige eeuw gekocht. Hun beide dochters zijn er geboren. Toen zij het huis (en de praktijk) dertig jaar geleden kochten van de toenmalige verloskundige Thora Kuizinga, was het huis in slechte staat. Het was een enkelsteens muur, de kozijnen waren rot en de ramen waren enkel glas. "Als je de ramen buiten waste, moest je ze binnen drogen." en "In de badkamer vroor het 's winters net zo hard als buiten." Er was water, gas en telefoon, maar geen elektriciteit. Er werd gebruik gemaakt van een aggregaat. Op initiatief van de familie Simons is elektriciteit aangelegd; er werd vanuit Gieten 1.600 meter kabel getrokken, onder de N34 door om het huis

aan de Gieterveldweg 6 van elektriciteit te voorzien. De familie Simons heeft het huis destijds ook van nieuwe pannen voorzien. "De oude cementpannen waren zo broos dat ze bijna braken als je er naar keek." De familie heeft er vier jaar met veel plezier gewoond, maar verkocht het boerderijtje, omdat het voor een gezin met kleine kinderen toch wel ver van het dorp was. Het huis heeft sindsdien nog verschillende eigenaren gekend en werd permanent bewoond en ook gebruikt als vakantiewoning.

Momenteel is het huis op het Rommeltje in eigendom van de fam. Van der Brug. Deze familie heeft bij de gemeente het verzoek ingediend om de grote linde te kappen, het boerderijtje af te breken en een nieuw huis op het perceel te bouwen. De kapvergunning is geweigerd, want de majestueuze linde voor het boerderijtje staat op de lijst van beschermde bomen in de gemeente Gieten. De sloop- en bouwvergunning is verleend, zodat het boerderijtje na een kleine honderd jaar zal worden vervangen. Als onderdeel van de bouwaanvraag heeft een archeologisch onderzoek plaatsgevonden. Hiervan is voor dit artikel dankbaar gebruik gemaakt. Het onderzoek toont overigens aan dat er vanuit archeologisch perspectief geen beletsel is voor nieuwbouw. De verwachting is dat er geen belangrijke archeologische verstoringen of vondsten zullen worden gedaan.

Behalve het genoemde archeologisch onderzoek (ArGeoBoor rapport 1375) en *Ons Erfdeel*, is gebruik gemaakt van de sites Topotijdreis, Kadaster, Wikipedia, Assenonline en Delpher. Bé Hoitng, Bob Simons, Baïke Klingenberg, Jan Scholtmeijer, Bert Vos, Jannie Geerts, Diewerke Houwing en Roelf Kunst worden bedankt voor hun bijdragen aan dit artikel.